

25. sz. Egyezmény

a mezőgazdasági dolgozók betegbiztosításáról

A Nemzetközi Munkaügyi Konferencia Általános Konferenciája

Amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa hívott össze Genfben, és amely 1927. május 25-én tizedik ülészakára ült össze,

Miután úgy határozott, hogy különböző javaslatokat fogad el a mezőgazdasági dolgozók betegbiztosításának témájában, mely az ülés napirendjének első pontjának részeként szerepelt, és

Miután úgy döntött, hogy ezeket a javaslatokat egy nemzetközi Egyezmény formájában adja közre,

a mai napon, 1927. június 15-én elfogadja az alábbi Egyezményt, mely "Betegbiztosításról (mezőgazdaság) szóló, 1927. évi Egyezmény" néven idézhető, és amely a Nemzetközi Munkaügyi szervezet Alapokmányának rendelkezései szerint a Nemzetközi Munkaügyi szervezet tagállamai által ratifikálandó.

1. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi szervezet minden tagállama, mely ratifikálja a jelen Egyezményt, vállalja, hogy kialakít egy kötelező betegbiztosítási rendszert a mezőgazdasági munkavállalók számára, melynek rendelkezései a jelen Egyezményben szereplőkkel legalábbis egyenértékűek lesznek.

2. cikk

1. A kötelező betegbiztosítási rendszer mind fizikai és nem-fizikai munkavállalókra vonatkozik, ide értve a mezőgazdasági vállalkozásokban foglalkoztatott tanoncokat is.

2. Mindazonáltal bármely tagállam számára lehetséges saját nemzeti törvényeiben és rendeleteiben az általa szükségesnek tartott kivételeket megállapítani az alábbiak tekintetében:

- (a) időleges foglalkoztatás, mely kevesebb ideig tart mint a nemzeti törvényekben és rendeletekben meghatározandó időtartam, eseti foglalkoztatás, mely nem a munkaadó szakmájának vagy vállalkozásának céljait szolgálja, alkalmi foglalkoztatás, és kiegészítő foglalkoztatás;
- (b) azon munkavállalók, akiknek bére vagy jövedelme meghalad egy, a nemzeti törvényekben és rendelkezésekben lefektetett összeget;
- (c) azon munkavállalók, akik nem pénzbeli javadalmazásért dolgoznak;
- (d) bedolgozók, akiknek munkafeltételei jellegében eltérnek a szokványos munkavállalókéitól;
- (e) a nemzeti törvényekben és rendelkezésekben meghatározandó korhatár alatti vagy fölötti munkavállalók;
- (f) a munkaadó családtagjai.

3. A fentiekén túl lehetséges a kötelező betegségbiztosítás alól mentesíteni azokat a személyeket, akik betegségük esetén bármely törvény vagy szabály által vagy valamely szakirányú program részeként a jelen Egyezményben lefektetett feltételekkel összességében azonos vagy annál előnyösebb bánásmódra jogosultak.

3. cikk

1. Azon biztosított személy, aki testi vagy szellemi egészségének károsodása miatt munkaképtelenné vált, ezen rokkantságnak legalább az első huszonhat hetére készpénzjáradékra jogosult azon naptól, azt is beleértve, melyen e járadék először válik esedékessé.

2. Ezen járadék folyósítása függővé tehető attól, hogy a biztosított személy előzőleg teljesítette-e jogszerző idejét, illetve, ennek lejártával három napnál nem hosszabb várakozási időt.

3. A készpénzjáradékot az alábbi esetekben lehet visszatartani:

- (a) ha egyazon betegség folytán a biztosított személy másik olyan forrásból is kap kártérítést, melyre törvényesen jogosult; a járadék csak akkor vonható vissza részben vagy egészben, ha ezen kártérítés a jelen cikkben rögzített járadék mennyiségével azonos vagy annál kevesebb;
- (b) olyan esetben, ahol a biztosított személy munkateljesítménye rokkantsága okán csökken vagy eltartásáról egy egészségbiztosítási pénztár vagy állami pénzalap terhére gondoskodnak; mindazonáltal a készpénzjáradék csak részben tartandó vissza abban az esetben, ha a biztosított személynek családi kötelezettségei vannak, míg saját személyes eltartása ilyen módon megoldott.
- (c) olyan esetben, ahol, a biztosított személy betegségének ideje alatt ésszerű indok nélkül megtagadja az orvosi utasítások vagy a biztosított személyek életmódjára betegségük alatt vonatkozó utasítások betartását, vagy önkényesen és felhatalmazás nélkül kivonja magát a biztosító intézet felügyelete alól.

4. A készpénzjáradék csökkenthető vagy megtagadható, ha a betegséget a biztosított személy szándékos helytelen magatartása okozta.

4. cikk

1. A biztosított személy betegségének kezdetétől legalább addig, amíg a táppénz folyósítása tart, jogosult hiánytalanul képesített egészségügyi szakember segítségének és megfelelő és elégséges segédeszközök díjmentes igénybe vételére.

2. A biztosított személy mindazonáltal kötelezhető a gyógyellátás költségének akkora részét megtéríteni, amelyet a nemzeti törvények és rendelkezések előírnak.

3. A táppénz visszatartható addig, amíg a biztosított személy ésszerű indok nélkül megtagadja, hogy az orvos utasításait vagy a biztosított személyek életmódjára betegségük alatt vonatkozó szabályokat betartsa, vagy, ha nem veszi igénybe a biztosító intézet által számára biztosított lehetőségeket.

5. cikk

A nemzeti törvények és rendelkezések a táppénz folyósítását olyan biztosított személy családtagjai számára is lehetővé vagy kötelezővé tehetik, akik vele egy háztartásban élnek és általa eltartottak, és meghatározzák, hogy ezen folyósítás milyen feltételek mellett történjen.

6. cikk

1. A megbiztosítást olyan önkormányzó intézetek folyósítják, melyek az illetékes állami hatóság ügyviteli és pénzügy felügyelete alatt állnak, és amelyek szolgáltatásukat térítésmentesen végzik. A magánalapítású intézmények állami engedélyezése különösen is szükséges.

2. A biztosított személyek vegyenek részt az önkormányzó intézetek irányításában a nemzeti törvények és rendelkezések által meghatározott feltételek mellett.

3. A betegségbiztosítás irányítását végezheti közvetlenül az állam is ott, illetve annyi ideig, ahol és ameddig annak működése az országban uralkodó körülmények miatt különösen is a munkaadói és munkavállalói szervezetek fejletlensége miatt nehéz, lehetlenné vagy nem megfelelővé vált.

7. cikk

1. A biztosított személyek és azok munkaadói kötelesek megosztani a megbiztosítási rendszer pénzügyi terheit.

2. A nemzeti törvények és rendelkezések dönthetnek úgy, hogy az illetékes állami hatóság is járuljon hozzá pénzügyileg a rendszer üzemeltetéséhez.

8. cikk

A biztosított személynek legyen fellebbezési joga táppénzjogosultságával kapcsolatos jogviták esetén.

9. cikk

1. Azon államok, melyekben nagy és ritkán lakott területek találhatóak, dönthetnek úgy, hogy nem alkalmazzák az Egyezményt olyan területeken, ahol a kis népsűrűségű, nagy területen megoszló lakosság, illetve a kommunikációs eszközök elégtelen mivolta a betegségbiztosítás rendszerének a jelen Egyezmény szerinti megszervezését lehetlenné teszi.

2. Azon államok, melyek szeretnék élni a jelen cikkben biztosított mentesség lehetőségével, ezen szándékukat jelezzék, mikor hivatalos ratifikálásukat bejelentik a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Főigazgatójának. Tájékoztatniuk kell a Nemzetközi Munkaügyi Hivatalt arról, melyik területre vonatkoztatják a kivételt, és döntésüket indokolniuk kell.

3. Európában csak Finnország élhet az ezen cikkben biztosított mentességgel.

10. cikk

A jelen Egyezmény hivatalos ratifikációit a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmányában közzétett feltételek szerint a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójával kell közölni nyilvántartásba vétel céljából.

11. cikk

1. A jelen Egyezmény azon a napon lép hatályba, amelyen a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet két tagállamának ratifikációját a főigazgató nyilvántartásba vette.

2. Csak azon tagállamokra nézve kötelező erejű, melyek ratifikációját a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal nyilvántartásba vette.

3. A továbbiakban a jelen Egyezmény minden további tagállamra nézve azon a napon lép hatályba, melyen ratifikációját nyilvántartásba vették.

12. cikk

Amint a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet két tagállamának ratifikációját nyilvántartásba vette, a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója a Szervezet valamennyi tagállamát köteles erről értesíteni. Köteles a tagállamokat azon ratifikációkról is értesíteni, melyekről később, a Szervezet más tagjaitól szerez tudomást.

13. cikk

A 11. cikk rendelkezései szerint minden tagállam, mely a jelen Egyezményt ratifikálta, vállalja, hogy 1929. január 1-nél nem később hatályba lépteti az 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8. és 9. cikkek rendelkezéseit is, és megfelelő intézkedéseket fogantatosít annak érdekében, hogy ezen rendelkezéseknek érvényt szerezzen.

14. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet minden, a jelen Egyezményt ratifikáló tagállama kötelezi magát arra, hogy a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmányának 35. cikke értelmében alkalmazza a jelen Egyezményt gyarmataira, védnöksége alatt álló területeire és birtokaira.

15. cikk

A jelen Egyezményt ratifikáló tagállam a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójához egy nyilvántartásba vétel céljából eljuttatott nyilatkozat útján mondhatja fel az Egyezményt első hatályba lépésének időpontjától számított tíz év elteltével. Az ilyen felmondás egy évvel azután válik hatályossá, hogy a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal azt nyilvántartásba vette.

16. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa az általa szükségesnek ítélt időközönként jelentést terjeszt az Általános Konferencia elé a jelen Egyezmény helyzetéről, és megvizsgálja, kívánatos-e a Konferencia napirendjére tűzni az Egyezmény részleges vagy teljes módosításának kérdését.

17. cikk

A jelen Egyezmény francia és angol szövegváltozatai egyaránt hitelesek.